

1 skyrius

Mija abejojo, ar dar ilgai pavyks nustygti vietoje.

Tą dieną „Primrouzo bokštų“ mokykloje buvo paskutinė pamoka. Mergaitės turėjo pristatyti savo darbelius – vieną už kitą nuobodesnius. Ne sykį Mijai buvo šmėkštelėjusi mintis, ar tik jos klasės draugės nebus iš kitos planetos. O gal ji ateivė?..

Popė Simpkins buvo numezgusi mažulytį rausvą megztuką savo meškučiui. Sara Ventvorf sklaidė krūvas lapų su džiovintomis gėlytėmis. Narcizai, saulutės, katilėliai, žibuoklės. Net nepasivargino paieškoti įdomesnių

augalų, tarkim, nuodingųjų gebenių ar jau-
triojo musėkauto.

Mija Montag delnu patapšnojo per ledų dė-
žutę norėdama įsitikinti, ar neužsikimšusios
skylutės, ir laukė savo eilės. Ji turėjo kai ką įdo-
mesnio už pabodusius meškučius ar džiovin-
tas gėlytes. Tai, kas patiks visai klasei.

Panelė Blum apsidairė.

– O dabar mums pristatys...

Mija palinko į priekį.

– ... Milė.

Po galais, pyktelėjo Mija. Milė Montag – jos
dvynė sesuo, todėl nebuvo jokių abejonių, kad
jos darbelis bus nykesnis net už džiovintas gė-
lytes ir meškučio rūbelius kartu sudėjus.

Milė žengė į priekį, kol Mija suko galvą,
ką gi sesuo ištrauks iš savo rausvos kuprinės.
Šįryt mokykliniame autobuse Milė nepanoro
išduoti paslapties. Nejau ten minkštas viena-
ragis iš rožių žiedlapių? Vaivorykštės spalvų
draugystės apyrankė?

Paaishkėjo, kad kur kas blogiau. Milė ištraukė baltą kartoninę dėžę, ją atidarė ir ištiesė panelei Blum. Dėžėje pūpsojo didžiulis rožinis pyragas, ant kurio glajumi buvo išraityti žodžiai – „Geriausiai pasaulyje mokytojai“.

Klasės draugės iš džiaugsmo net suplojo.

Mija susiraukė. Nejaugi nebuvo užduota sukurti ką nors įdomaus? Tai kur tada sliėkynės, monstrų kostiumai ar stiklainiai supelijusių džemų?

– Triskart valio panelei Blum, – šaukė Milė. – Valio, valio...

– Valio! – Jai įkandin pratrūko visos mergaitės, išskyrus Miją.

– Ačiū, – padėkojo panelė Blum. – Štai ir dar vienas puikus darbelis, Mile. Skirčiau tau aukšinę žvaigždę, bet tu jau visas surinkai.

Mija užvertė akis. Jei jos galvoja, kad tas pyragas toks jau ypatingas, lai palūkėja ir netrukus pamatys, ką ji sumanė.

– Kieno dabar eilė? – Panelė Blum apsidairė ir atsiduso. – Atrodo, jau visos pristatė. Tada Mija.

Mokinės net sudejavo.

– Ne, monstriukė Mija! – Iš priekinio suolo šūktelėjo Popė.

– Tikiuosi, bus šis tas geriau nei negyvų vikšrų kolekcija, – vylėsi Elis Džouns.

– Prašau, tik neleiskite ir šįsyk jai postrin-gauti apie lervas, – maldavo Siuzė Sain. – Mes ką tik po pietų.

Sara pakėlė drebančią ranką.

– Mokytoja, ar galima į tualetą?

– Minutėlę, – paprašė panelė Blum. – Pažiūrėkime, ką gi mums parodys.

Mija žengė prieš klasę nešina plastikine dėžute.

– Šiandien atsinešiau savo augintinį, – prabilo ji. – Jis vardu Kventinas.

Siuzė veidu įsikniaubė į delnus, kai Mija atidarė ledų dėžutę.

Viduje gulėjo akmuo, prie kurio buvo pritvirtinta nedidelė juodo audinio skiautė. Popė pasistiebė ant pirštų galiukų bandydama įžiūrėti, kas gi ten dėžutės viduje.

– Ar tavo augintinis akmuo? Su pelerina?
Vardu Kventinas?

– Ar nesakiau, kad ji – tikra keistuelė, –
leptelėjo Sara.

– Kventinas – ne akmuo, – paaiškino Mija. –
Jis turbūt pabėgo.

Nejaukiai pasijutusios mergaitės ėmė muis-
tytis.

– Tik nereikia jaudintis, – ramino Mija. –
Tik *laukinės* žiurkės nešioja užkratą.

Mergaitės akimirksniu užsoko ant kėdžių ir
pratrūko šaukti. Visos, išskyrus Milę. Ši tyliai
sėdėjo savo suole, ant kurio gulėjo tvarkingai
sudėlioti pieštukai, o jos lūpose – piktdžiugiš-
kas šypsnyš. Turėdavo pasiruošusi tokį aki-
mirkoms, kai Mija pakliūs į rimtą bėdą.

Mija neturėjo laiko galvoti apie seserį. Rei-
kėjo nuraminti klasę ir surasti pasprukusią
Kventiną.

– Prašau, liaukitės šaukti! – prašė ji. – Kven-
tinas ima nerimauti, kai aplink šitiek naujų
veidų.

Tik veltui. Per tuos siaubingus riksmus Mija net savęs negirdėjo.

Panelė Blum žingtelėjo priekin ir garsiai šūktelėjo:

– Tylos! – Klasė akimirksniu nuščiuvo. – Nėra abejonių, kad panelė Montag ir vėl krečia savo kvailas išdaigas!

Mija pastebėjo, kad ant mokytojos stalo sujudėjo popieriaus lapai. Iš po jų išlindo ilga juoda, be perstojo krutanti uodega.

– Aaa... panele Blum... – pradėjo Mija.

Popieriaus lapai vėl sujudėjo, iš jų krūvos išsivadavęs Kventinas nutipeno stalu, nagičiais barkšnodamas medinį paviršių. Pilkas jo kailiukas po knaisiojimosi buvo susivėlęs, vietomis styrojo kuokštais. Žiurkinas pasistiebė ant užpakalinių kojųčių ir rausvomis akutėmis ėmė smalsiai dairytis po klasę. Mergaitės sustingo ir išpūtusios akis dėbsojo į žiurkę.

– Šiandien sumaišties jau per akis, – nusprendė panelė Blum, kol kas nepastebėjusi Kventino. – Bet...

– Liaukis. Eik lauk ir pagalvok, ko čia prikrėtei! – Panelė Blum pasisuko į klasę. – O jūs visos tučtuojau lipkite nuo kėdžių!

Mija jau ketino pasiimti Kventiną ir išeiti, kai staiga žiurkinas pripuolė prie stalo krašto ir šoko žemyn. Pataikė tiesiai ant panelės Blum sijono ir įsikibo į jį nagučiais. Klasė sutartinai pratrūko siaubingu riksmu.

– Ką?.. – sumurmėjo mokytoja, sukdamasi pažiūrėti, kas čia dedasi.

Apimtas panikos Kventinas sucypė, užsliuogė jos nugara aukštyr ir šmurkštelėjęs po megztiniu pradingo. Dabar jau spiegė ir panelė Blum, karštligiškai tampydamasi ir mosikuodama rankomis, tarsi šoktų laukinį šokį.

– Panele, nurimkite! – prašė Mija.

Mokytoja sustingo. Po akimirkos iš jos stačiosios megztinio apykaklės nosytę iškišo Kventinas. Iš lėto sukdamą galvą mokytoja žvilgsniu susidūrė su žiurke – panelės Blum akys išsprogo! Mija matė, kaip Kventinas išsi-

viepė, jo gelsvi smulkūs dantukai kyšojo virš apatinės lūpos.

Panelė Blum jau žiojosi kažką sakyti, bet neįstengė nė žodžio išspausti. Mokytojai ėmė linkti keliai. Mija nulėkė paimti Kventino jai nuo peties. Kai saugiai priglaudė jį sau prie krūtinės, panelė Blum nualpusi susmuko ant grindų.

